

We'll never let you down

een cello opera over schoonheid, vriendschap en vergetelheid

Twee goede vrienden van de beroemde celliste Jacqueline du Pré worden na haar dood geconfronteerd met een film vol sensatie en onwaarheden. Het is tijd om het ware verhaal over Jackie te vertellen.

Het zou zomaar een nieuw genre kunnen zijn, de cello opera, maar in dit geval is de vorm geboren uit de inhoud. "We laten je niet stikken" is een korte kameropera in de vorm van een drieluik naar aanleiding van de dood van Jacqueline du Pré, de beroemde celliste die op 42-jarige leeftijd veel te vroeg stierf aan MS. De cello heeft dan ook een belangrijk aandeel in deze compositie voor cello, piano, bariton en spreekstem.

compositie **Mathilde Wantenaar, Max Knigge en René Samson** tekst en vormgeving **Gerrit Timmers** spel **Doris Hochscheid** (cello), **Mattijs van de Woerd** (zang) piano **Frans van Ruth** regie **Gerrit Timmers en Mirjam Koen** een productie van **Stichting Cello Sonate i.s.m. OT rotterdam**

We'll never let you down gaat over schoonheid, vriendschap en vergetelheid.

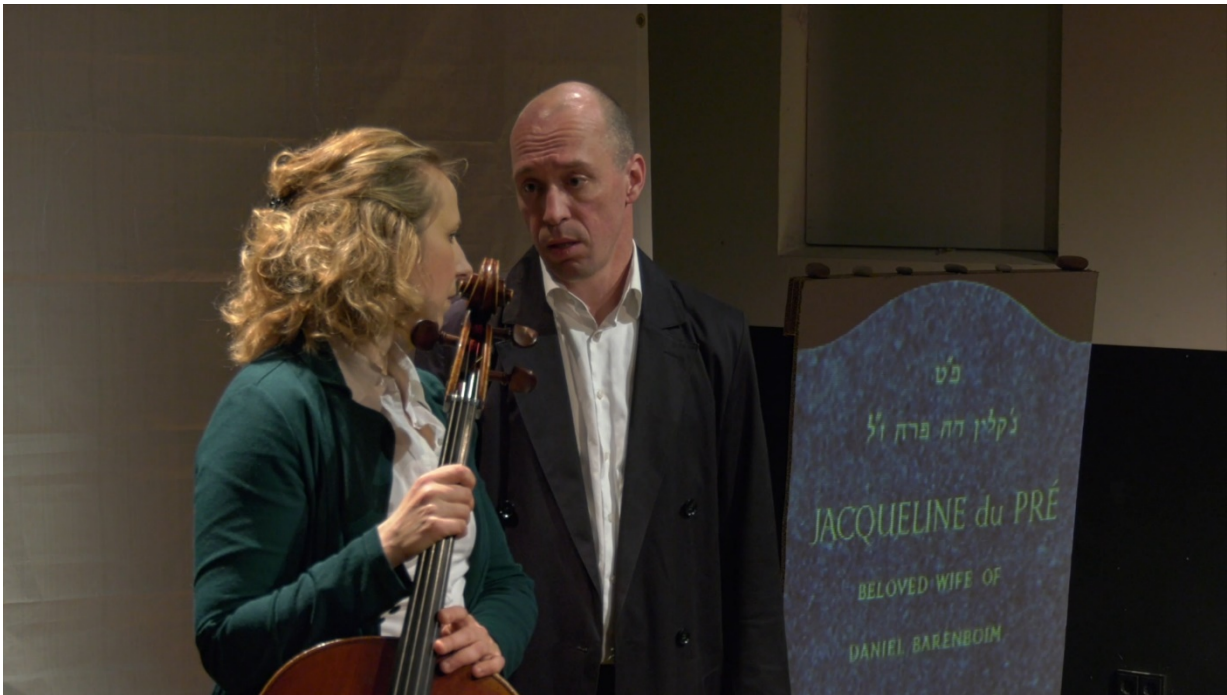
Om met dat laatste te beginnen: het is eigenlijk schokkend als je bedenkt dat beeldend kunstenaars, componisten en schrijvers ook na hun dood door hun werk op het netvlies blijven, terwijl uitvoerende kunstenaars, hoe beroemd ook, meestal in de vergetelheid raken. En in dit geval is het nog extra stuitend omdat de hernieuwde aandacht voor de performer Jacqueline du Pré ontstond door roddel en fake news over haar persoonlijke en intieme leven. Het verbijstert de beste vrienden van Jackie dat hun beeld van haar als een talentvol en liefdevol persoon zo wordt bezoedeld. De opera wil de machteloosheid en woede van deze vrienden voelbaar maken. Maar daartegenover staat de schoonheid van de muziek als troost, en ook dat was Jackie.

Jacqueline du Pré. Wie herinnert zich haar nog? Speelde al op zeer jonge leeftijd met de groten der aarde. Ze bekeert zich tot het joodse geloof als ze trouwt met Daniel Barenboim, een ander muzikaal wonderkind. Dan doen haar handen het niet goed meer. Het lopen wordt lastig. Ze is bang om te vallen. Voor wat ze heeft is nog geen naam. Ze kan haar cello niet meer bespelen terwijl muziek haar taal is. Omdat ze als kind al vroeg van school is gehaald om door haar ouders als wonderkind te

worden opgevoed, heeft ze geen andere taal geleerd. Misschien dat ze daarom ook altijd zo open, eenvoudig, ja misschien zelfs naïef, over kwam. Geïsoleerd, thuis zittend in een rolstoel, wordt ze door intieme vrienden omringd. Haar ouders, broer en zus komen zelden langs. Misschien wil ze hen ook niet meer zien omdat ze haar hebben verteld dat haar ziekte een straf van God is. De straf voor haar bekering tot het Joodse geloof. Dan komt ze te sterven. Nog maar 42 jaar oud in 1987. Het haalt alle kranten, de radio en de televisie.

Ook daarover gaat de opera. Over een wonderschoon muzikaal talent dat aan een ziekte lijdt die aan aanstellerij doet denken maar die later MS gaat heten. Over de publieke mening die het nepnieuws van de familie klakkeloos aanneemt als de sensationele waarheid. En de verontwaardiging en machteloosheid van degenen die haar lief hadden en tot het laatste moment om haar heen stonden. Schoonheid, vriendschap en vergetelheid.

over onze motivatie

Met deze cello opera willen we Jacqueline du Pré nogmaals aan de vergetelheid ontrukken. Omdat ze zoveel meer verdient dan de indrukken die boek en film hebben achtergelaten. En tegelijkertijd proberen we de pijn voelbaar te maken. Niet alleen van de dood van een geliefd persoon, maar ook de pijn van degenen die direct en indirect slachtoffer zijn van fake news, roddel en achterklap. Het geval-Du Pré is er slechts één, en zal zeker niet het laatste zijn. In het huidige digitale tijdperk zijn de sociale media het vliegwiel van de smeugste leugens geworden. De feiten hebben het nakijken. Het is een alarmerend idee dat alleen opwinding en sensatie nog bevrediging zouden kunnen schenken, waarbij de waarheid er niet meer toe doet en schoonheid of vriendschap loze begrippen lijken te zijn geworden.

Doris Hochscheid

cello, speelt een vriendin van Jacqueline du Pré

Mattijs van de Woerd

bariton, speelt een vriend van Jacqueline du Pré

Frans van Ruth

piano

korte inhoud

deel 1

Een heel goede vriend en vriendin van Jackie hebben afgesproken elkaar een jaar na de begrafenis van Jackie, op 19 oktober 1987, te ontmoeten om haar te gedenken. Deze ontmoeting vindt plaats in de duinen en ze plannen een wandeling omdat hun overleden vriendin zo verzot was op de natuur. Het is voor hen belangrijk om de goede en mooie dingen op te halen. De vriendin denkt terug aan de tijd dat ze beide studeerden bij Rostropovich in Rusland. De vriend verrast haar met een Russisch gedicht dat de vriendinnen lazen in die tijd en dat hij, de vriend, aan haar voorlas toen ze ernstig ziek was. Maar beiden hebben deze ontmoeting ook nodig om steun bij elkaar te zoeken. Niet alleen om hun verdriet te delen, maar ook omdat ze zich schuldig voelen. Hadden ze, terugkijkend, niet meer moeten doen. Hadden ze deze, tot dan toe onbekende, ziekte niet kunnen vertragen?

deel 2

Het is 1997 en het boek "A genius in the family", geschreven door de zus en broer van Jackie, is net uit. Een boek vol achterklap en vuilspuiterij. De vriend is woedend, de vriendin is meer verwonderd en beheerst. Maar beiden zijn geschrokken. Er is vooral ongeloof. Iemand zo aan de vergetelheid ontrukken stuit op absolute weerzin. Ze hopen dat het boek weinig of geen aandacht zal krijgen. Wel vragen ze zich af waar de vijandigheid vandaan komt. Ze kijken terug op de concurrentie binnen het gezin. Naar mogelijke bronnen en tekenen van jaloezie. Ze praten over de depressie van Jackie en over het verschil tussen de energie van haar man en haar vermoeidheid. Over hoe Jackie haar zelfvertrouwen verloor en op zoek ging naar houvast. Ze zocht troost bij haar zus, maar raakte daar nog meer vervreemd van zichzelf. Ook de lange eenzame wandelingen in de duinen hielpen haar niet. Maar ze gaan zo min mogelijk in op het boek. Voor hen geen roddel.

deel 3

Er is een film uitgekomen naar aanleiding van het boek. Sensationeel. Broer en zus spuien smeugige anekdotes over Jackie's leven. Dat ze een verhouding had met haar zwager en dat haar zus haar man bereidwillig had uitgeleend. Dat ze onverzadigbaar en egoïstisch was en vooral erg in de war en veeleisend. Dat ze sterallures had. Dat haar vrienden toen ze ziek werd en dood ging, haar in de steek lieten. De pers pikt het op en het gaat 'viraal' zou je nu zeggen. De vrienden zijn verbijsterd. Het is onontkoombaar. Maar wat kunnen ze ertegen doen? Protesteren, de zaken in het juiste licht zetten, het heeft allemaal geen zin. Als er al naar ze geluisterd wordt dan met ongeloof. De sensatie is veel te sterk en te lekker. Dat laat het publiek zich niet ontnemen. Ze staan bij voorbaat in het foute kamp.

informatie & boekingen Doris Hochscheid info@cellosonate.nl 06 52 31 30 39

technische gegevens

de voorstelling is geschikt voor kleine concertzalen, vlakke vloertheaters en incidenteel op locatie.

Speelvlak: minimaal 5 x 5 (inclusief vleugel).

Licht: front, tegenlicht, zijlicht en enkele speciaaltjes. In speciale gevallen kunnen wij zelf een eenvoudige licht-set meenemen. **Geluid:** geluidsinstallatie, we maken gebruik van een zender.

Verduistering: de ruimte moet verduisterd kunnen worden. **Publiek:** op tribune of in de zaal als er een podium is. **Beamer:** een beamer die het hele speelvlak bereikt. We kunnen ook zelf een beamer meenemen maar dan is er een ophangmogelijkheid boven het publiek nodig. **Projectie:** op het decor van de voorstelling. **Vleugel:** we maken gebruik van een vleugel. **Technicus:** de voorstelling wordt gebouwd en gedraaid met één technicus. Plus minimaal één technicus 'van het huis'.

Boventiteling: we zorgen zelf voor boventiteling. Er is een ophangmogelijkheid voor een tweede beamer nodig. boven het publiek of eventueel in de lucht voor de voorste rij.